

נועם שיח

מאת אב"ד סאנטוב שליט"א

האם לא קר לך?...

ויצא תש"פ

מכון אפריון לשלמה

לייקווד תש"פ

כל הזכויות שמורות

למכון אפריון לשלמה

להוצאת שיחות הרב שלמה זלמן פרידמן שליט"א

אב"ד סאנטוב - לייקווד

הרב פנחס בידרמן - הרב נתן נטע פרוש

9996551.z@gmail.com

לקבל גליונות, לנדב גליונות, ולהערות

נא לפנות להנ"ל

קונטרס זה נדבת

הנגיד החסיד המפואר

מו"ה חיים בראון הי"ו

מראשי קהילת וויז'ניץ בארא פארק

לרגלי שמחת הבר מצוה

של נכדו הבחור המופלג בתורה ויראת שמים

יעקב משה פוקס נ"י

יזכה בע"ה לרוות הרבה תענוג ונחת

האם לא קר לך?...

השקו הצאן ולכו רעו (בראשית כ"ט, ז')

בפסוק נאמר (בראשית י"ח, ב'): וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים ניצבים עליו וירא וירץ לקראתם. וברש"י דקדק מדוע כתוב "וירא" ב' פעמים, "וירא והנה שלשה אנשים" – "וירא וירץ לקראתם", שלכאורה "וירא" השני הוא מיותר.

ובספר "מראש אמנה" (חידושים וביאורים מהגאון רבי אליעזר מנחם שך זצ"ל ראש ישיבת פוניבז') מובא ביאור נפלא בזה, דהנה אברהם אבינו שהיה מופלג במדת הכנסת אורחים שלו, אזי כשראה ג' אנשים מרחוק, לא המתין עד שיבואו אליו לביתו וידפקו בדלת ויתחננו אליו בתחנונים שיסייע להם במשהו, אלא תיכף בראותם, מיד התחיל להתבונן מעצמו אם הם צריכים משהו, כדי להיות להם לעזר תיכף ומיד ממש – עוד בטרם שהם יבקשו ממנו.

וזהו מה שנאמר בפסוק: וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו, אברהם ראה שיש שם שלשה אנשים, אז "וירא" – מיד כשראה אותם התבונן מעצמו אם הם צריכים לעזרה, "וירץ לקראתם" – הוא רץ אחריהם מיד לארח אותם וליתן להם צדקה, כי זהו תכלית מצות הכנסת אורחים, לא להמתין עד שהלה יבוא לבקש ממך צדקה, כי אם להתבונן ולחשוב ולבדוק מעצמו אם הלה צריך צדקה ועזר ממך – ולהתבונן ולחשוב בפרטיות מה שחסר להם.

וזהו שאחז"ל (מס' כתובות דף ס"ח ע"א): כל המעלים עיניו מן הצדקה כאילו עובד עבודה זרה, ולמה לא כתיב כל המעלים ידיו מן הצדקה, שהרי צדקה נותנים עם היד, ברם היא הנותנת, שעיקר המטרה והתכלית של צדקה הוא לראות בעיניו ולחשוב מה שחסר

להשני – לא רק עצם הנתינה של הצדקה – אלא העיקר הוא השימת לב והמחשבה על השני, ולכן אמרו חז"ל כל המעלים עיניו מן הצדקה – דווקא עיניו – כי זהו אכן עיקר הצדקה, השימת לב והמחשבה על הזולת...

הגאון רבי עקיבא איגר זי"ע אירח פעם אורח על שולחנו, ובעת הסעודה, לא נזהר האורח וכוס היין נשפך על השולחן ולכלכה את המפה הלבנה שעל השולחן, וכמובן שהאורח נכלם מאוד והיו לו בזיונות עצומים, אך לא להרבה זמן, הגרעק"א בטוב לבו וב"עקסטערע געפיל" שלו, עשה לפתע את עצמו כנתקל בשולחן, וגם כוס היין שלו נפלה ונשפכה, ואז אמר בקול "כנראה שהשולחן רעוע ומתנדנד ואינו עומד יציב וכל הכוסות נשפכים, הביאו שולחן אחר ונחליפנו", ובכך הסיר את בושתו של האורח לגמרי...

פעם אחת כיבדו את הגרש"ז אויערבאך זצ"ל לסדר קידושין אצל אחד, אולם בבואו אל מקום החופה, הבחין שהמחותנים כיבדו אדם שאינו הגון להיות בין עדי הקידושין, וחשש שמא אין הלה כשר להעיד, אך מאידך גיסא לא רצה לפגוע בכבודו.

ניגש הגרש"ז לאותו עד קידושין, ואמר לו שיותר מן הראוי שאדם חשוב כמותו ישמש כ'מסדר קידושין', ולדעתו ראוי שהוא ישמש תחתיו כעד ואז יוכל הוא להיות 'מסדר קידושין'. אותו יהודי ניסה ב'ענוותנותו' הגדולה לסרב, אך הגרש"ז לא וויתר בשום פו"א, עד שהלה עלה לסדר קידושין כשהגרש"ז משמש כעד כשר, ובכך

נכנסו החתן והכלה לחופה כדין (שהרי מותר למי שפסול לעדות לסדר קידושין אם גדול עומד על גביו ובודק שעושה הכל כדת משה וישראל).

סיפר מרן האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א - על ישראל הדרתו בקרית וויז'ניץ בני ברק, שכאשר בא הרה"ח ר' מנחם אליעזר מוזס הי"ו אל הגה"ק מקלויזנבורג זי"ע להזכיר את כ"ק מרן ה"אמרי חיים" זי"ע לרפואה (אחר ר"ה תשכ"ה בו נפל ה"אמרי חיים" למשכב), אמר לו ר' מנחם אליעזר שהוא חושש שאירע כך להרבי ה"אמרי חיים" מחמת עין הרע. כששמע הרבי מקלויזנבורג את ההשערה, אמר לו "שמע נא ואספר לך סיפור נפלא שבדידי הוי עובדא", וכך סיפר הרבי על עצמו:

כשהעקתי את דירתי מארצות הברית לארץ הקודש, חזרתי אחר מקום מתאים לבסס שם קהילת חסידים לבנות בית המדרש ומוסדות ובנייני מגורים. כשהופעתי אצל ה"אמרי חיים" זי"ע, הרציתי לפניו מבוקשי לקבוע את משכני כאן בבני ברק, והציע לי ה"אמרי חיים" לקבוע משכני ברחוב עזרא (היכן שלימים נבנה במקום קרית נדבורנא). ושאלתי את ה"אמרי חיים", "וכי אין חשש שמא יבואו החסידים לידי תחרות", שלל ה"אמרי חיים" את דבריי ואמר לי "אדרבה, תקבעו משכנכם כאן ואל תחששו, אם יתרבו משפיעי תורה וחסידות בעיר, אזי יתרבו גם חסידים השואפים לקבל ולקנות תורה וחסידות, וכמאמר העולם 'אז ס'איז דא אסאך קרעטשמארע'ס איז דא אסאך טרינקערס'" [כשיש הרבה בתי משתאות לשתות לשכרה, אזי ישנם גם הרבה שותים]...

כל זה סיפר כאמור הגה"ק מקלויזנבורג לר' מנחם אליעזר מוזס, והוסיף הרבי: הנה כתיב (משלי כ"ב, ט') "טוב עין הוא יבורך", ואחר שראינו טוב עינו של האדמו"ר מוויז'ניץ, ודאי אשר אין עין הרע שולטת בו!"...

סיפר לי חסיד סקולען אחד – שהוא ומשפחתו מקושרים עם חסידות סקולען, וכעת הוא מתגורר בלייקווד והוא מחסידי כ"ק מרן אדמו"ר מסקולען-לייקווד שליט"א, שלפני זמן לא רב עשה איזו שמחה בביתו, ולפתע הוא מקבל שיחת טלפון, הוא מרים את הטלפון ושומע קול מוכר מדבר אליו "שלום, דא רעדט דער רבי'ס ברודער – ישעי' יעקב (ה"ה כ"ק מרן אדמו"ר מסקולען שליט"א), רציתי לאחל לך ברכת מזל טוב לכבוד השמחה"...

סיפר יהודי המתגורר בלונדון, שאביו היה לפני הרבה שנים בעל האכסניה של כ"ק מרן בעל "אמרי חיים" מוויז'ניץ זי"ע בעיר וויען, וסיפר, שפעם אחת בטרם צאת ה"אמרי חיים" מבית האכסניה, מסר לאביו סכום הגון של כסף באמרו שיתן את הכסף להמשרתת הגויה שעבדה שם בבית, וכשאמר לו אביו שהמשרתת מקבלת סכום קבוע כל חודש על עבודתה ואין צריכים לשלם לה שום דבר, אמר הרבי, שבהיותו באכסניה היא צריכה לעבוד יותר קשה, כי מגיעים לכאן הרבה אנשים, ובכן צריכים לשלם לה במיוחד על זה. בדרכו החוצה, המתינה הגויה לצאת הרבי

מהאכסניה, וכשהרבי עבר לידה אמרה בקול "יישר כח גדול רבי!",
וה"אמרי חיים" – כשעיניו עצומות – נענע בראשו לעברה...

הגה"צ המשפיע רבי אהרן טויסיג שליט"א מספר, שאביו
הגה"צ רבי יחזקאל זצ"ל הגיע פעם לביהמ"ד אחד לומר הספד על
אדם שנפטר ר"ל, אך כשהגיע תורו, השתמט שאינו יכול לדבר
והלך הביתה. בבית שאלנו אותו למה הוא לא דיבר, והרי הכין את
עצמו והיה לו הספד מאוד יפה, והשיב אבינו ברוב טוב לבו:
המספיד שלפני דיבר הספד די טוב, ואם הייתי אני מדבר את
הספדי, הייתי מקלקל לקודמי את כל ההספד, כי שלי הייתה יפה
יותר, והנה אשתו של הקודם עומדת בעזרת נשים, ותארו לעצמכם
את הרגשתה כאשר היא שומעת הספד יפה ומבינה שבעלה לא
דיבר כ"כ יפה, איזה צער ובושת פנים היה נגרם לה מזה, ולכן
העדפתי להתבזות ובאמתלא כל שהוא להשתמט ולא לדבר...

בפסוק נאמר (שמות ל"ט, מ"ג): וירא משה את כל המלאכה וגו',
ויברך אותם משה, וברש"י הביא, שבירכם יהי רצון שתשרה שכינה
במעשה ידיכם. ולכאורה תמוה, הרי כבר נתבשרו ישראל שע"י
בניית המשכן יזכו להשראת השכינה, וכמו שנאמר (שמות כ"ה, ח')
ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, וא"כ מפני מה חזר משה ובירכם
שיזכו להשראת השכינה במעשה ידיהם.

אלא איתא בספה"ק שהתורה מרמזת לנו ומדריכנו בדרך
הישרה, שמכאן נלמוד איך שצריכים להרגיש את השני, ומכך

שראו לראוי לאדם לברך את רעהו לאחר שסיים מלאכה כלשהו, ובפרט לאחר שסיים מלאכה חשובה והתאמץ בה, וכך נאמר בספר חסידים (אלף, כ'): כשאדם גומר מלאכה גדולה צריכה ברכה, שהרי לאחר שברא הקב"ה את עולמו ברכו שר העולם שנאמר (תהלים ק"ד ל"א) ישמח ה' במעשיו, וכן כשכלו מלאכת המשכן ברך אותם משה.

הגאון רבי חיים קניבסקי שליט"א שאל פעם את הנוכחים ומקורביו אם הם יודעים מי היה הסנדק שלו בעת הברית, והמשיך וסיפר להם שאביו זצ"ל מרן הסטייפלר הוא בעצמו היה הסנדק, וכך הוה מעשה, שהברית שלו התקיימה עוד בחוץ לארץ, ולכבוד הברית התקבצו ובאו להם הרבה גדולי תורה, ביניהם הגאון בעל תורה תמימה זצ"ל, והסטייפלר פחד מאוד שאת מי מהם שהוא יכבד אותם בסנדקאות יש מן הגדולים שיכולים להיפגע מכך שהוא לא מכבד אותם בהכיבוד הזה, ולכן החליט לקחת את הסנדקאות לעצמו כדי שאף אחד מהגדולים לא יפגע בגללו...

הן ידוע ומפורסם בשער בת רבים צדקת פזרונו הנפלאה ביותר של כ"ק האדמו"ר מטאהש זי"ע, כאשר סכומים אדירים יצאו מתחת ידו אל עבר ידם של עניים ואביונים ונצרכים שונים, ובדרכים שונים ומשונים, מפני שהגבאים – בראותם את הסכומים האדירים שהרבי מחלק לעניים עד שאינו משאיר לצרכי ביתו עצמו פרוטה לפורטה, הוצרכו לפקוח את עינם, ולא הניחו לאנשים "שנחשדו" שהם הולכים לבקש מהרבי צדקה לגשת אל הרבי, ולכן

הוצרך הרבי לחדש דרכים שונים ומשונים כדי להערים על הגבאים ולחלק את הצדקה מבלי שהגבאים יעלו על כד, ולדוגמא, הרבי היה הרבה פעמים מחביא סכומים גדולים בתוך הגרביים שלו או בתוך הנעליים, וכשהנצרך היה עובר אצלו, היה הרבי מתכופף ומוציא את הכסף הטמון אצלו ומושיטו להנצרך.

מספר הבדחן הנודע הרה"ח ר' ישראל שפירא הי"ו ששמע מאדם שהיה נוכח בשעת מעשה, שפעם אחת נכנס יהודי אחד אל הרבי, והתאונן על מצבו הדחוק, שהוא נצרך באופן דחוף ביותר לסכום גדול מאוד, וביקש מהרבי שמא יוכל לעזור לו, שאל אותו הרבי עד מתי הוא נשאר בקרית טאהש, השיב היהודי עד לאחר שבת, אמר לו הרבי, כעת אין לי, אבל במוצ"ש כשכולם עוברים לומר 'א גוטע וואך', תעבור אצלי, ואז אתן לך בס"ד.

במוצ"ש, הגיע היהודי, ועבר עם מאות האנשים אצל הרבי לומר 'א גוטע וואך', וכשהרבי ראה שהיהודי מתקרב אצלו, קם לפתע מכסאו, והתחיל להסתובב ולהסתכל על התקרה של הביהמ"ד פה ושם, ושאל את הגבאי תסתכל מה קורה כאן, ומה קורה כאן, והגבאי לא הבין מה הרבי רוצה ממנו, והתחיל להסתכל על התקרה, וכשהגבאי היה עסוק והסתכל על התקרה, מיהר הרבי והוציא מחיקו סכום עצום של כסף, והושיטו להיהודי במהירות רב, בטרם יבחין בכך הגבאי...

אצל הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל אירע, שאיש אחד ניגש אליו כשבתו הקטנה מהלכת לצידו. הגרש"ז הושיט ידו לשלום לאותו היהודי, וכאשר ראתה הילדה את מעשה אביה הושיטה אף היא את ידה אל הגרש"ז – מיד מיהר ונטל 'שוקולד' ונתנו לידה – ובזה הרוויח שלא להחליש את דעתה, שכן לפי קטנותה לא היה בידיה להבין מדוע לא רצה הרב להושיט לה את ידו.

מסופר על הרה"ק הרבי רבי זושא מאניפולי זי"ע שפעם אחת ביקשה ממנו זוגתו הרבנית שיתן לה כסף כדי שתוכל לתפור לעצמה בגד חדש, לאחר שהישן כבר אינו ראוי ללכת בו, אך מחמת עניותו של הרבי לא היה לו כסף לתת לה, אמנם הוא הבטיח לה שבהזדמנות הראשונה שיהיה לו כסף הוא יתן לה כדי שתתפור לעצמה בגד חדש, ואכן, לאחר כמה ימים השיג הרבי סכום כסף, ומיד ניגש לזוגתו הרבנית ומסר לה את הכסף.

לאחר כמה ימים, הבחין הרבי שפניה של הרבנית עצובות, והיה נראה שדבר מה מעייק על לבה, ושאל הרבי את זוגתו בפליאה, והלא כבר נתתי לך כסף לתפור לך בגד חדש, ומדוע זה נפלו פנייך, השיבה הרבנית ואמרה, שאכן מיד עם קבלת הכסף היא ניגשה לחייט כדי שיתפור לה בגד חדש, אמנם כאשר באה לקחת את הבגד ממנו לאחר כמה ימים, נאנח החייט אנחה עמוקה שיצאה מעומק לבו, ולשאלתה מדוע הוא נאנח, השיב ואמר שבתו הכלה אשר בביתו כלתה נפשה כבר מזמן לבגדים חדשים עבור יום נישואיה הקרובה ובאה, אך לגודל עניותו אין בידו את האמצעים הנדרשים כדי לתפור לה את הבגדים, ולפני יומיים ראה החתן שלה

שאני תופר בגד, וחשב שזה לכלתו, והתחיל לשמוח, אך כשנודע לו שהבגד שייך לאשה אחרת ואני לא תופר אותה לצורך כלתו, הוא התרגז מאוד ואיים להשבית את השמחה באם לא אתפור לכלתו בגד חדש, ועל כן נפלו פניי כי אינני יודע מהיכן אקח כסף כדי לקנות בדים ולתפור לבתי הכלה בגד חדש.

מיד כששמעה הרבנית את דברי החייט האומלל, נכמרו רחמיה בקרבה, ואמרה לו שהיא נותנת לו את הבגד במתנה עבור בתו הכלה כדי שתוכל לשמוח ביום כלולת אפריונה ולא תושבת השמחה.

והמשיכה הרבנית ואמרה לבעלה, ועכשיו בין תבין היטב למה נפלו פניי, כי למעשה, אין לי שום בגד חדש עבורי, לאחר שנתתו במתנה לבת החייט.

כשמוע הרבי את דברי זוגתו הרבנית, שאל אותה מיד, האם שילמת לחייט על עבודתו וטירחתו? הרבנית לא הבינה, ואמרה לבעלה, והלא נתתי לו את הבגד החדש במתנה, למה לי גם לשלם לו על כך? אך הרבי ר' זושא ברוב טוב לבו ענה לעומתה ואמר, והלא נצטוונו בתורה (ויקרא י"ט, י"ג): לא תלין פעולת שכיר, והרי החייט עבד בשבילנו, וכי אם נתת לו בטוב לבך במתנה הוא צריך להפסיד את שכרו? לא ולא! הוא עבד בשבילנו וחייבים לשלם לו, ואכן מיד נחפז הרבי רבי זושא למעון החייט, ושילם לו את שכר טירחתו עבור הבגד שתפר...

אחד מתושבי צפת שהיה בעל משפחה ברוכה רכש דירה מרווחת בעיר, אלא שבני ביתו סרבו להשתכן בדירה מפני שהיא

נמכרה בידי בעליה לאחר שלא השיגה ידו לשלם את חובותיו הרבים לנושיו, הלך האיש להגה"צ רבי משה קלירס זצ"ל רבה של טבריה, כדי לקבל עצה מפיו, אך רבי משה התחמק תחילה מפני שהעיסקה כבר יצאה לפועל.

לבסוף, אמר לו שמבחינת הדין אין כאן שום שאלה, אלא שרוצה הוא לספר לו סיפור על חסיד ותיק אחד שנוהג היה ליטול ידיו בדקדוק רב ולנגבן היטב לפני הסעודה, פעם הביאו לו אלונטית משובחת לנגב את ידיו, והוא התעניין על מקורה, כשנודע לו כי היא נרכשה מידי אלמנה אחת שמכרה את חפצי ביתה מרוב עניות, אמר שאינו מסוגל להשתמש בחפץ הספוג בדם ישראל, הבין האיש את הרמז ומשך ידו מהדירה, ובחסדי שמים הצליחו הבעלים הקודמים לרכוש את הדירה בחזרה מידי הקונה.

סיפר לי ידידי הרה"ג ר' בנימין פליישר שליט"א דומ"צ וויזשניץ בבארא פארק, שבשנות בחרותו ישב פעם אחת בבית המדרש במאנסי ולמד, ובאותו זמן ישב גם מרן הגה"ק מוויזשניץ ולמד בבית המדרש. לפתע הבחין איך שהרבי סוגר את הספר שבה למד, ומתחיל ללכת לביתו בלא שום גבאי או משב"ק. מספר ר' בנימין שבאותו מעמד החליט לנצל את ההזדמנות ללוות את הרבי, ומיד נחפז וניגש אל הרבי כדי ללוותו.

כאשר קרב אל הרבי, שאל אותו הרבי "האם לא קר לך?", השיב ר' בנימין ואמר "לא", אמר לו הרבי "כתיב (תהלים ט"ו, ב): ודובר אמת בלבבו, וכך צריכים לומר, באמת קר, אך זה לא מעניין אותי"... ואכן תיכף ומיד נענה ר' בנימין ואמר "אכן קר לי אך זה לא

מעניין אותי", אך הרבי לא נרגע בדבריו, ואמר לו שכתוב (דברים ד', ט"ו): ונשמרתם מאוד לנפשותיכם, ומפני שכעת קר, אז תלך ללבוש מעיל, וכאשר הבחין הרבי שהוא עדיין מהסס בדבר, ולא ניחא ליה ללכת כעת ללבוש מעיל, אמר לו הרבי "לך ללבוש מעיל, ואני אחכה לך, ואל תדאג, אף אחד לא יתפוס את מקומך..."

מספרים שפעם היה רב אחד שפסק בענין אחד שלא כהוגן, וכמובן שמיד שנודע בעיר על הפסק המעוות של אותו רב, היתה העיר כמרקחה, והיו אנשים שציידו להוציא כתבי פלסטר כנגד הרב, והיו שהתנגדו על כך, שכן אף בכגון דא יש איסור לשפוך את דמו ברבים, כך או כך, בני העיר רעשו מאוד על הפסק המעוות שהוציא הרב כנגד ההלכה.

כשגברה הסערה, ניגשו כמה אנשים אל הגאון האדיר רבי אברהם גניחובסקי זצ"ל שיורה להם כדת מה לעשות בנידון. כששמע הגר"א את תורף השאלה, אמר להם "להלבין פני הרב – אסור, אך אכן מאידך להחריש על כך – גם כן אסור, ומן הראוי לכתוב מכתב אל אותו רב להעמידו על טעותו", ותיכף לדבריו הוסיף הגר"א ואמר להם שהוא לוקח על עצמו לסדר את הענין בכי טוב, והוא יכתוב את המכתב לאותו רב.

ואכן הגר"א שלח מכתב להרב בנוסח זה: הגיע אלי ידיעה שפסקתם בנידון פלוני כך וכך – וכתב שם הפוך ממה שאותו רב פסק באמת – כאילו שהרב פסק כפי הנפסק כן באמת להלכה. ומוסיף לכתוב לו "היות שפסקת כן, ברצוני לשבח אותך על כך שפסקת על פי תורה וכדת ההלכה האמיתית..."

גואם הכבוד:

הרב הגה"צ והמפר
פה מפיך מרגליות

ר שלמה ולמן

פריעדמאן

שליט"א

אברק סאנטוב

בעיהת לעיקואר

יצ"ו

מח"ס נועם שיח

ש"ב ומקרב אצל

מחן רביה ק' ו"ע

עטרה לראש:

ברוך עם ישמעו מור

"נור"

העסקנות"

לראש ירדיו ורדיו נפש

כל ח"ו

הרה"ח ששה ומשה

לטהוב בית מדרשו רב

בשנים

ר משה

ווייס הי"ו

להביע מקצת חוקי

משעליו בעסקנות

לטהוב רבני ו"ע קרוב

ליוגל שנים בליעהד

ב"ה

קהל עדת קאשוי

נמיסדה ע"י רביהק ו"ע - גושיאות הגה"צ אברק שליט"א
207 ROSS ST. BROOKLYN NY

אתקינו סעודתא

בקרואה של חיבה הגנו מומינים מתפללי בית מדרשו וגי'ש שייחיו ליקח חבל בנך
ובמנון במטיבת

מלוה מלכה

להחזקת בית מדרשו המפואר לתורה ולתפלה
מקום שהתפללו בו אבותינו ורבנותינו ו"ע

שתקיים בע"ה בשבת אחים גם יחד כיוס אנשי שלומינו
תלמידי וחסידי רביהק ו"ע
בראשת הרבנים הגאונים שליט"א

מוצש"ק פ' וישלח ט"ז כסלו תש"פ הבעל"ט
בהיכל בית מדרשונו - בשעה 8:30

מורינו הגה"צ אב"ד קהלתינו שליט"א
ישא מדברותיו בדברי ברכה וחזיון

ותנו מקיים להופעתכם לחוק פיתח יקרת הלו, שנוכל להחזיק מעמד ולהמשיך תחת העול
הכספי הקשה מנשוא. וברבב להחזוק בארוחות חיים שהתחילו לנו רבותהק ו"ע מייסדי
אתרא הרין. עדי ביאת גוצ בבי"א

המחכים לקבל פנים:
הנהלת הקהילה

היצעות המסגרת מתגייסות ב"י:
יירדיו הרב"ה מרח"ו קלונסופס קלסן הלוי סינא הי"ו
לערי חמותו האשה החשבה פרת ויגא ב"ר פתילי וירעקא יגה (גרינפעלד)
לביע כיום מ' מר השון ידואי שטאק תשי"ג לשיק

יהלומים מגדולי ישראל

**הפזיותרפיסט רצה לבדוק אם הרבי חזר קצת לכוחותיו,
וביקש ממנו שיתן לו 'דחיפה'. אך הרבי לא התייחס אל
הבקשה כלל. שוב חזר על בקשתו, אך אין קול ואין עונתה...**

"אך אפשר לדחות יהודי?"

מרחבי שידחפו אותו קצת. אין קול ואין ענה. הרבי לא מביע כלל לדבריו.
הנה בחדר שם היה נוכח בנו של הרבי - הר"ב מרן אמר"ר מוויניצ'ין.
ממנו שליט"א, וכשאיש שבא הרבי אינו מביע לדברי התמונה, אמר לו: אבא,
הלא מבקש שתתן לו דחיפה?
ואז ספק הרבי את עיניו המרותות הביט על בנו ואמר לו בפליאה עצומה:
"ואואס? שטופסן א אייד?!" - מה? לדחות יהודי...?
(נעם ש"ח, בשלח תשע"ט)

של הגה"צ אב"ד סאנטוב שליט"א: סיפר לי הרב"ג ר' יוסף דוד גייסלאס
שה"ר רב דקתל אגודת אחים' בליקווה, שבתקופה האחרונה לחייו של מרן
הגה"ק מוויניצ'ין ו"ע, בחינתו שניכ בבית החולים כאשר היה מאוד חלש, עשה
אז עמו מומחה אחד יהודי פזיונותפיה לרדיו כביס במעט את כוחותיו.
המומחה היה רצה לאמרו אם הרבי כבר חזר קצת לכוחותיו או לא, וביקש
מרחבי שתתן לו 'דחיפה', אך הרבי לא התייחס אל הבקשה כלל. הוא חשב
שהרבי לא הבין מה שהוא רוצה, ועל כן חזר על דבריו ואמר שהוא מבקש

זה לא שיריים...

לאחרונה התקיימה בארה"ב שבת התוועדות לחסידי וויז'ניץ, בראשות מרן אדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א, ובשבת אחה"צ אמר הרבי לאחד מנכדיו - שהוא גם נכד של כ"ק מרן אדמו"ר מסקווירא שליט"א - שיגש להתפלל לפני העמוד את תפילת המנחה. כשהנכד הזה ניגש להעמוד, אמר לו הרבי: אל תשכח לומר "קץ" (כמנהג סקווירא לומר באמירת קדיש "ויקרב קץ משיחיה")...

מספרים שבאותה לילה שנדחתה הטיסה של הרבי לארה"ב (יום ג' פרשת וירא תש"פ), והרבי חזר משדה התעופה בלוד למעונו בבני ברק, נכנסו אליו כמה אברכים לכבד אותו בסנדקאות לברית של ילדיהם שתתקיים למחרת. כששמע הרבי את רצונם, אמר להם "הרי ידעתם שלא אהיה כאן, ובכן הלא כיבדתם מישהו אחר בסנדקאות, ואם כן לא שייך לקחת מהם את הכיבוד". האברכים לא רצו לוותר כל כך מהר, ואמרו להרבי "היות שהרבי כאן, כולם מוחלים ומוותרים ורוצים שהרבי יהיה הסנדק", אך הרבי עמד על דבריו ואמר להם "הלא בודאי כיבדתם איזה סבא או יהודי חשוב, ולאחר שכיבדו לא שייך לקחת ממנו את הכיבוד" - וכך היה - בכל הבריתות שהתקיימו ביום שלמחרת בבית מדרשו, לא היה הרבי סנדק...

וסיפר לי הרה"ח ר' נטע בריזל שליט"א מחשובי חסידי וויז'ניץ, שסיפר לו אחד, שבאותה לילה שהרבי חזר לביתו, נכנס אל הרבי ואמר לו שהוא מכבד את הרבי בסנדקאות בברית של נכדו שתתקיים למחרת. שאל אותו הרבי "איך אתה יכול לכבד אותי בברית של נכד?", השיב החסיד "הרי כיבדו אותי בסנדקאות, ואני מכבד את הרבי להיות הסנדק", אמר לו הרבי "אה, זאת אומרת שכיון שכיבדו אותך הרי זה שייך אליך ואתה מכבד אותי - נו - עכשיו זה שייך לי, ואני מכבד אותך להיות הסנדק"...

סיפר לי הרה"ח ר' נטע בריזל שליט"א, שפעם התקיימה חופה אצל אחד מנכדיו, והרבי שליט"א הודיע קודם החופה שהוא לא יוכל להגיע להחופה בזמן, ואמר שלא צריכים להמתין עליו, והיה זה לפלא, שכן הרבי הוא בדרך כלל דייקן בזמנים. מספרו ר' נטע, שהחליט לברר מהי הסיבה שהרבי היה צריך להתאחר, ובירר ומצא, שהרבי היה עסוק באתו עת באיזה שידוך לבחור מבוגר באמריקא - בן לאחד מחסידיו וויז'ניץ - שבפירוש לא נמנה על חסידי הרבי...

סיפר לי הרה"ח ר' חיים מאיר אוביץ הי"ו מראשי מערכת "קשר איתן" דחסידי וויז'ניץ, שביום ב' דר"ה שנת תש"פ, אכל אורח אחד מאירופה בבית מרן האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א - על ישראל הדרתו בקרית וויז'ניץ בני ברק, בחדר שע"י חדרו. כשהרבי עבר שם, הבחין באורח זה, ושאל אותו אם יש לו הכל, והשיב האורח שהיה לו חלה ודגים, ובשר (מכלל הן אתה שומע שמרק לא היה לו...).

אח"כ בעת עריכת השולחן של נעילת החג דר"ה, שבו השתתפו אלפי חסידים, שלח לו הרבי שיריים את כל צלחת המרק שלו, ושלה לומר לו שזה "לא שיריים"...

עוד סיפר לי הרה"ח ר' חיים מאיר אוביץ הי"ו, שאחד סיפר לו, שבאותה לילה שנדחתה הטיסה של הרבי לארה"ב (יום ג' פרשת וירא תש"פ), והרבי חזר משדה התעופה בלוד למעונו בבני ברק, נכנס הוא לקו"פ למשך זמן רב, והבחין שהרבי יושב ברוגע ובשלווה, באמונה ובשמחה, ולא ניכר עליו שום לחץ מכל הדחייה. בתוך הדברים אמר האדם הזה להרבי "כל עכבה לטובה".

כשמע הרבי את דבריו ודברי ה"חזוק" שלו, נענה ואמר לו: אומר לך את האמת, אצלי אין זה כלל עכבה, הכל הוא רצון ד', מאי נפק"מ אם אני נמצא כאן או שם? מאי נפק"מ אם אני נוסע או יושב כאן? הנה מקודם נסעתי ללוד וחזרתי - אני נמצא בכל רגע היכן שרצון ד' שאהיה - אין כאן שום עכבה...

